USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Rychlého a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **R. V.**, zastoupený Mgr. Petrem Dvořákem, advokátem se sídlem Vinohradská 1233/22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, č. j. 19 Az 35/2020 – 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Včas podanou kasační stížností se žalobce domáhá zrušení rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „*městský soud*“) ze dne 13. 1. 2022, č. j. 19 Az 35/2020 – 42, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. OAM-757/ZA-ZA10-K02-2020. Posledně uvedeným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou, a to dle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), protože žalobce pochází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.

[2] Městský soud nepřisvědčil žalobní námitce, podle níž žalovaný dostatečně nezjistil skutkový stav věci. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu konstatoval, že žalovaný si pro své rozhodnutí opatřil dostatečné a aktuální podklady, přičemž to byl naopak žalobce, který měl prokázat, že ve vztahu k jeho osobě nelze Srbsko považovat za bezpečnou zemi původu. To se mu ovšem nepodařilo. Žalobce toliko tvrdil, že měl ve vlasti v roce 2012 problémy se soukromými osobami, nikdy se však neobrátil na státní orgány s žádostí o pomoc, a ani nevysvětlil, proč se domnívá, že by mu tyto orgány nepomohly. Městský soud též podotkl, že v případě žalobce se jednalo již o druhou žádost o mezinárodní ochranu, podanou bezprostředně poté, co byl s první žádostí neúspěšný

(včetně řízení před správními soudy), přičemž žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti oproti první žádosti. Pouze doplnil, že mu v roce 2019 zemřela matka, to však městský soud neshledal jako azylově relevantní skutečnost.

[3] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (dále jen „*stěžovatel*“) kasační stížnost, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „*s. ř. s.*“).

[4] Stěžovatel považuje způsob, jakým městský soud postupoval při přezkumu rozhodnutí žalovaného, za nezákonný, neboť městský soud nedostatečně přezkoumal postup správního orgánu, který nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu. Žalovaný dle názoru stěžovatele neshromáždil dostatečné a aktuální podklady pro posouzení jeho žádosti a naopak důkazní břemeno přenesl na stěžovatele. Městský soud nadto napadený rozsudek nepřesvědčivě zdůvodnil, žalobní body v rozsudku pouze bez dalšího rekapituloval a nezaujal k nim „*přezkoumatelné stanovisko*“. K přijatelnosti kasační stížnosti se stěžovatel nevyjadřuje.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti trvá na správnosti svého postupu i rozhodnutí ve věci, neboť se řádně zabýval všemi skutečnostmi, kterými stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany zdůvodňoval. Žalovaný se ztotožňuje s napadeným rozsudkem, který se dle jeho názoru podrobně a srozumitelně vypořádal s žalobními námitkami stěžovatele.

[6] Dříve, než mohl Nejvyšší správní soud posoudit námitky uplatněné v kasační stížnosti, musel se zabývat její přijatelností. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. *jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost*.

[7] Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, č. 933/2006 Sb. NSS (všechna zde citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), je přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je – kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce – pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech (zde ve věci mezinárodní ochrany) je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad práva a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. Přijatelnost kasační stížnosti by rovněž dle výše citovaného usnesení č. j. 1 Azs 13/2006 – 39 zakládalo zásadní pochybení krajského (zde městského) soudu při výkladu hmotného či procesního práva, pokud by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Jak bylo uvedeno výše, stěžovatel se výslovně k přijatelnosti kasační stížnosti nevyjádřil. Namítá nicméně nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu, což (pokud by tato námitka byla důvodná) by byla tak závažná vada, že by vždy představovala důvod přijatelnosti.

[9] Nejvyšší správní soud však tuto námitku shledal nedůvodnou. Rozsudek městského soudu je řádně, srozumitelně a logicky odůvodněný a městský soud v něm dostatečně a přesvědčivě odpověděl na všechny žalobní námitky. Stěžovatel tvrdí, že městský soud pouze rekapituloval žalobní argumenty, aniž by se k nim blíže vyjádřil. Toto tvrzení však obsahu rozsudku neodpovídá. Městský soud na žalobní argumentaci dostatečně reagoval především v odstavcích 24 až 29 napadeného rozsudku, v nichž se neztotožnil s námitkou nedostatečného zjištění skutkového stavu věci, nedostatečnosti či neaktuálnosti podkladů pro rozhodnutí, dále se vyjádřil k obavám stěžovatele ze soukromých osob v zemi původu a odkázal přitom i na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. K tomu lze pro úplnost dodat, že Nejvyšší správní soud stabilně judikuje, že není chybou, pokud se soud s posouzením správních orgánů ztotožní a pro stručnost na jejich závěry odkáže. Měl by však v odůvodnění rozsudku vyložit, proč tak učinil, popřípadě přidat alespoň vlastní krátké hodnocení (viz rozsudek ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130, č. 1350/2007 Sb. NSS). Těmto požadavkům městský soud dostál.

[10] Žádnou právní otázku, ať již z oblasti práva hmotného či procesního, k níž by byl nucen se vyjádřit za účelem sjednocování judikatury, Nejvyšší správní soud v projednávané věci rovněž nenalezl. Otázky, které stěžovatel nastolil v žalobě a poté znovu v kasační stížnosti, již byly opakovaně v judikatuře tohoto soudu řešeny. V otázce důkazního břemene v případě žadatele o mezinárodní ochranu pocházejícího z tzv. bezpečné země původu Nejvyšší správní soud opakovaně dovodil, že je to právě tento žadatel, který nese důkazní břemeno ohledně prokázání, že v jeho případě nelze domovský stát považovat za bezpečnou zemi původu. Pokud takovou skutečnost neprokáže, žalovaný dále nezkoumá důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany (k tomu srov. například rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70, č. 1749/2009 Sb. NSS, a dále usnesení ze dne 7. 9. 2021, č. j. 4 Azs 81/2021 – 45, nebo ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 328/2020 – 27). Bylo na stěžovateli, aby předložil hodnověrné tvrzení, opřené o relevantní důkazy, které by prokázalo, že Srbsko ve vztahu k němu není bezpečnou zemí. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného i z napadeného rozsudku, taková tvrzení a důkazy stěžovatel nepředestřel.

[11] Jak rovněž trefně podotkl městský soud, obdobně zdůvodněnou žádostí stěžovatele o mezinárodní ochranu se již žalovaný a správní soudy, včetně soudu kasačního, v minulosti zabývali. V tomto směru Nejvyšší správní soud v podrobnostech dále odkazuje na usnesení ze dne 24. 9. 2020, č. j. 1 Azs 49/2020 – 32, jímž pro nepřijatelnost odmítl kasační stížnost stěžovatele ve věci jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

[12] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal žádný důvod přijatelnosti kasační stížnosti, a proto ji podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl jako nepřijatelnou.

[13] Rozhodnutí o nákladech řízení vychází z principu úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1, větou první s. ř. s., ve spojení s § 120 téhož zákona (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020 – 33, část III. 4.; č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel (na základě zjednodušeného posouzení věci) v řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému

žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Proto soud nepřiznal náhradu nákladů tohoto řízení žádnému z účastníků.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 4. května 2023

JUDr. Tomáš Rychlý
předseda senátu